

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΑΜΟΥΛΙΑΝΟΣ

Θεός στον Ορίζοντα

ποιήματα

ΑΘΗΝΑ 2007

Copyright 2007 ©
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Η παρούσα εκτός εμπορίου έκδοση προετοιμάστηκε
από το Τμήμα Εκδόσεων
της Διεύθυνσης Αναλύσεων και Τεκμηρίωσης
της Γενικής Γραμματείας Επικοινωνίας
-Γενικής Γραμματείας Ενημέρωσης

Δημιουργικό-Εξώφυλλο: Ichnoγραμμα
Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Σπύρος Μακρυγιάννης
Εκτύπωση: Κ. Πλέτσας-Ζ. Κάρδαρη Ο.Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - HELLENIC REPUBLIC
Γενική Γραμματεία Επικοινωνίας
Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης
Διεύθυνση Αναλύσεων και Τεκμηρίωσης
Τμήμα Εκδόσεων και Βιβλιοθήκης
Αλεξάνδρου Πάντου και Φραγκούδη 11, 101 63 Καλλιθέα
[http: www.minpress.gr](http://www.minpress.gr)

SECRETARIAT GENERAL OF COMMUNICATION
SECRETARIAT GENERAL OF INFORMATION
Directorate of Analysis and Documentation
Section of Publications and Library

Ο Αλέξανδρος Δαμουλιάνος γεννήθηκε στην Αθήνα, στις 10/7/1990. Πάσχει από τετραπληγία και φοιτά στο ειδικό λύκειο του Δήμου Ιλίου. Γράφει ποίηση από 14 ετών. Το 2007 έγραψε το σενάριο της ταινίας «Θεός στον ορίζοντα», η οποία προβλήθηκε στο 1ο φεστιβάλ EMOTION PICTURES: «Ντοκιμαντέρ και αναπηρία», που διοργανώθηκε από τη Γενική Γραμματεία Επικοινωνίας-Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης, τον Ιούνιο του 2007. Η παρούσα συλλογή ποιημάτων εκδόθηκε με πρωτοβουλία και επιμέλεια της Γενικής Γραμματείας Επικοινωνίας - Γενικής Γραμματείας Ενημέρωσης, στο πλαίσιο μιας ευρύτερης προσπάθειας ανάδειξης και ισότιμης κοινωνικής προβολής του έργου ατόμων με αναπηρία.

Σημείωση:

Τα ποιήματα παρατίθενται με τη χρονολογική σειρά που γράφτηκαν (από τα δεκατέσσερα έως τα δεκαεφτά του χρόνια), γεγονός που επιτρέπει στον αναγνώστη να παρακολουθήσει τη σταδιακή εξέλιξη του ποιητικού λόγου του νεαρού ποιητή.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Του έρωτα το τέλος	9
2. Παλιόι μου έρωτες	10
3. Η αυλή του Παραδείσου	11
4. Της αγάπης η τελευταία χάρη	12
5. Νύχτα	13
6. Του έρωτα πανί	14
7. Η μοναξιά του πόθου	15
8. Του έρωτα η έξοδος	16
9. Νύμφες	17
10. Παράνομε έρωτά μου	19
11. Γέρικα όνειρα	20
12. Ψίθυροι καρδιάς	21
13. Περπατάω στη βροχή	22
14. Οι μουσικές της νύχτας	24
15. Η γειτονιά των αγγέλων	26
16. Ο μουσικός αυλώνας	28
17. Ταξιδεύω	31
18. Πες το ξανά	33
19. Ο ουρανός πέθανε	38
20. Συχωροχάρτι	39
21. Ευθύγραμμο όνειρα	40
22. Νυχτερινή ευχή	42
23. Ατέρμονη ατραπός	44
24. Υπό το φως της ψυχής μου	45
25. Όνειρο ήταν	47
26. Αδόκητη αμφισημία	48
27. Χρησμός αγνώστου	49
28. Αποστακτήριο της αίγλης	50

29. Ερωτοπαθής φύλακας	52
30. Από μηχανής Θεός	53
31. Αλαφροϊσκιωτες ασυναρτησίες	54
32. Ανάλητη συμφωνία	55
33. Γενέθλια	57
34. Πωλείται ο κόσμος σε τιμή ευκαιρίας	58
35. Συσσώρευση	59
36. Ενδεικτική συμμετρία	60
37. Ατυχής σύμπτωση	61
38. Φρενίτιδα σίτισης	62
39. Εξ αποστάσεως	63
40. Εξ αίματος	64
41. Πατριδογνωσία	66
42. Δράμα δραμάτων	67
43. Αλάνθαστο	68
44. Άλλος	69
45. Μητρικός ύμνος	70
46. Πτώση	71
47. Καλά λοιπόν	72
48. Και τι μ' αυτό	73
49. Η αμετροέπεια του συμβιβασμού	74
50. Θεός στον ορίζοντα	75

Ι. ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Στα όνειρά μου μόνος περπατώ μες το σκοτάδι,
Και η καρδιά μου φυλακισμένη σ' εκείνο το βράδυ.
Μες στο σκοτάδι αχνοφέγγει μία κρυφή ελπίδα,
Μα αυτά που θέλω να σου πω,
Στάχτη τα κάνει του έρωτα η λεπίδα.

Κι όσο αίμα αγάπης τρέχει,
Ο πόνος τελειωμό δεν έχει.
Μα όταν του έρωτα σημάνει το τέλος,
Σαν περήφανος αϊτός θα πεθάνω,
απ' του χωρισμού το βέλος.

Γοργοτάξιδο καράβι το μέλλον, που φέγγει μακριά μου,
Οι σκέψεις μου πλασμένες από μαύρη άμμο.
Μέσα στα όνειρά μου, σαν τρελός σ' αναζητώ,
Μα εσύ καρδιά μου, πουθενά, δεν είσαι εδώ!

2. ΠΑΛΙΟΙ ΜΟΥ ΕΡΩΤΕΣ

Παλιό μου έρωτες, σας νοστάλγησα,
Είπα το σ' αγαπώ, μα άργησα.

Σαν δάκρυ αίμα αγάπης απ' την καρδιά μου
Στάζει
Και το μυαλό το χρώμα της ψυχής σας μέχρι σήμερα
Δεν βγάζει.

Παλιό μου έρωτες, καθήκατε,
Σαν άστρα, σ' άλλο ουρανό κρυφτήκατε.

Παλιό μου έρωτες, με πληγώσατε,
Κι η μαχαιριά μες στην καρδιά, ακόμα μένει,
Που μου δώσατε.

Σαν κύματα της θάλασσας περάσατε απ' τα λιμάνια
Της ζωής μου,
Και σκόνη μαύρη κάνατε τους βράχους
Της ψυχής μου.

Σαν λευκοί κύκνοι στον ουρανό μου
Φτερουγίσατε,
Τα γκρίζα σύννεφα τού άλλου εαυτού μου
Διαλύσατε.

Μα τώρα που η ψυχή μόνη της βαδίζει,
Ο ήλιος των ονείρων μου θα δύσει.

Παλιό μου έρωτες, ξεχασμένους σας θεωρώ,
Ό,τι και αν μου κάνατε, σας αγαπώ!

3. Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Εσύ, γαλάζιο σύννεφο στη γη,
Γλυκό τού έρωτα κρασί.

Εσύ, βλέμμα ονείρου που γελά,
Γλυκιά της νύχτας αστροφεγγιά.

Λευκό τριαντάφυλλο μες του κόσμου
Τη βουβή την ερημιά
Λάμπη ουράνια τα μάτια σου, που με φωτίζει
Στην καταχνιά.

Εσύ, άστρο φωτεινό του δειλινού και της αυγής
Ξεπροβάλλεις σαν πουλί λευκό στις άκρες της ζωής.

Σα διψασμένη γη περιμένει το κορμί
Να φέρεις εσύ την άγια τη βροχή.

Εσύ κρυφέ έρωτά μου, ήρθες,
Και σβήστηκαν τα ίχνη της μοναξιάς μου.

Ξανθέ μου άγγελε πάρε με μαζί σου,
Της αγάπης το ταξίδι να γιορτάσουμε
Στην αυλή του παραδείσου.

4. ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΑΡΗ

Πικρή θανάτου μαχαιριά που κάρφωσες στην καρδιά
Και αίμα ψυχής σαν ρυάκι άρχισε να κυλά.

Πεσμένη στα γόνατα κοντά μου σύρθηκες
Στης προδομένης μου αγάπης το κάλεσμα
Αποκρίθηκες.

Της μετανιωμένης προδοσίας ζωγραφίστηκε
Στα μάτια το δάκρυ,
Σε συχωρώ καρδούλα μου κι ας έρχεται του μαύρου
Καβαλάρη το άτι.

Λευκού τριαντάφυλλου κόβω φύλλο,
Τα δάκρυά σου απ' το πρόσωπο να πλύνω.

Κόκκινα τα λουλούδια βάφτηκαν
Απ' το αίμα,
Οι καρποί του έρωτα κάρκιναν.

Και προτού του χάροντα η άμαξα έρθει να με πάρει,
Της αγάπης σου ζητώ την τελευταία χάρη.

Στα νερά της λησμονιάς να λουστεί η καρδιά
Η μοναξιά της ψυχής να μην ανέβει τα σκαλιά.

5. ΝΥΧΤΑ

Νύχτα, βγάλε για λίγο τα σμαραγδένια στολίδια
Κι απ' τα μαλλιά το ασημένιο λουλούδι,
Έλα στις καρδιάς μου να συντρέξεις
Το νεκρώσιμο τραγούδι.

Νύχτα ονειρομάνα, κρύψε με στην ποδιά σου
Που σ' αυτήν χτίζουν κρυστάλλινα όνειρα τα παιδιά σου.

Νύχτα, της προδοσίας το φαρμάκι ποτίστηκε η ψυχή μου,
Στου θανάτου το καράβι ανέβηκε η ζωή μου.

Του ήλιου όταν έρθει η ανατολή
Πάλι φωτιά καυτή θα λιώσει το κορμί.

Νύχτα, μαυροφορεμένη μου αδελφή,
Πάρε με κοντά στο χάραμα
Η μοναξιά μου να συντροφεύει
Τα κρύα όνειρά σου.

Νύχτα, άστρο κάνε με της φορεσιάς σου,
Μαζί να προσμένουμε το χαμένο έρωτά σου.

Νύχτα, του ουρανού θυγατέρα, της λησμονιάς δός μου
Το δάκρυ
Πόνο να μην νιώθω πια, για μια καταραμένη
Αγάπη.

6. ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΠΑΝΙ

Γλυκιά ήλιου ανατολή,
Ζωής και Θανάτου ιερή προσευχή.
Δροσερή ανάσα καλοκαιριού,
Κύματα ασημένια φεγγαριού.

Παίρνω της θάλασσας το χρώμα, το πιο βαθύ,
Γαλάζια βάφω την παλιά, μαύρη μου ψυχή.

Στον έρωτα την πόρτα ανοίγω
Στης καρδιάς τα βαθιά τη μοναξιά μου πνίγω.

Βροχή των άστρων της νυχτιάς
Στα μαλλιά σου εσύ φοράς.

Φωτιάς λάβα καυτή
Της αγάπης σου το φιλί.

Λευκό του έρωτα πανί τώρα υψώνω,
Του χρόνου οι καιροί να μη με βρουν ποτέ ξανά μόνο.

7. Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Φωτιά στο κορμί ανάβει η σκιά σου.
Η καρδιά μου πλάγιασε πλάι στη σκοτεινή ματιά σου,

Μαύρο πέπλο πάθους φόρεσε η ψυχή,
Σε πορφυρά ποτάμια αργοκυλάει η ζωή.

Λευκό πανί της αγάπης στην πυρά καίγεται.
Της θαλασσογεννημένης κόρης ο γιος,
Καβάλα σε γοργό άτι κοντά μου έρχεται.

Για αιματοβαμμένα δάκρυα διψά
Την παγωμένη συνείδηση τού νου νικά.

Της νιότης τους αγνούς καιρούς νοστάλγησα,
Την πύλη χωρίς γυρισμό διάβηκα, μα μετάνιωσα.

Της αμαρτίας ο αγγελιοφόρος στο κώμα σέρνεται,
Πάνω απ' της φλόγας τον καρπό κρέμεται.

Μόλις τον κόκκινο δαίμονα στα χείλη δαγκώσω
Τη γύμνια της μοναξιάς του πόθου σαν μαχαιριά
Θα νιώσω.

8. ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ Η ΕΞΟΔΟΣ

Πικρό της μοναξιάς το τραγούδι,
Αγκάθι την καρδιά ματώνει από μαύρο λουλούδι.

Χρυσής άρπας μελωδικό άσμα προσμένω
Κόκκινο βροχής φιλί στην ακροθαλασσιά περιμένω.

Μονοπάτια χτίζω από μαύρη άμμο της ζωής μου,
Στων νεκρών το βασίλειο ανήκει πλέον η ψυχή μου.

Τόξο ουράνιο, φωτιά να βάλει στο δάκρυ
Ο πορφυρός καβαλάρης του μυαλού τα στοιχεία
να ξορκίσει,
Πάνω στο λευκό του άτι.

Κύματα θαλασσιά,
Απ' τον ουρανό μου να διώξουν του θανάτου
τη συννεφιά.

Τα βράδια, της νυχτιάς τα άστρα τον πόνο μου μεθούν,
Μα όταν της αγάπης γλυκιά χαράξει ανατολή,
Του έρωτα την έξοδο τα όνειρα μου θα βρουν.

9. ΝΥΜΦΕΣ

Του ασπμένιου κύρη και της γαλάζιας μοίρας θυγατέρα,
Σε αργυρόλευκο της ακροθαλασσιάς βράχο στέκεσαι,
Με άρπα χρυσή στα χέρια και μαύρο στα μαλλιά μαντήλι.
Τα χείλη σου καίει του νεκρού έρωτα ο ύμνος.
Όταν του ήλιου δάκρυα πέσουν θανάτου,
Στο θαλασσί της τέταρτης νύμφης πέπλο, της μοναξιάς
τα μάγια σε καλούν σε αιώνιο ύπνο.

Τόπος νεκρώσιμος της ψυχής, η άβυσσος
των γυμνών ονειρών.
Αιματοβαμμένη ψυχή, καταραμένη, απ' τον
πορφυρογέννητο γιο, στου πόνου τα νερά να ταξιδεύει,
με του μοναχικού πόθου τη μελωδία συντροφιά,
και μια караβοτσακισμένη για πλοίο ελπίδα.
Πλοίο δίχως άγκυρα. Πλοίο δίχως προορισμό.
Πλοίο δίχως πατρίδα. Πλοίο δίχως ζωή.

Γοργού αλόγου ποδοβολητά αντιλαλούν στις καρδιάς την
αυλή. Του κλωμού καβαλάρη φάνηκαν τα άρματα.
Σερνόμενες σκιές στις κυράς το ιερό να κρυφτούν
προτρέχουν, τα πορφυρά τα άρματα της τρίτης νύμφης
σαν αιματοδιψασμένα δαιμόνια απ' τις στάχτες ξεπηδούν.
Του ουρανού ο παραγιός την κόκκινη αφέντρα γυρεύει.
Σ' αυτήν κοντά πηγαίνει, τρεμάμενες ματιές στον αέρα
αργοπεθαίνουν και λόγο βαρύ στο πάτωμα αφήνει να
συρθεί: «Αρχόντισσά μου, του αφέντη μου η
μαυροφορεμένη, δεύτερη νύμφη σιμά της σε καλεί
απ' τον πόνο να σε λυτρώσει, μαζί με τις άλλες όμοιές

σου, στο φόρεμα να λάμπετε της κυράς μου».
Κι η πολυβασανισμένη κόρη το λόγο επιστρέφει στον
ξανθό καβαλάρη: «Αν η γη, του μακαραγιά ουρανού
η νύμφη η πρώτη, της φυλακής κρίνει, τα χρόνια
τέλειωσαν, να γίνω δέχομαι παιδί της νυχτιάς».
Στ' ασημένια τα άρματα με βήμα αργό ανεβαίνουν,
στην πολυπόθητη απ' όλες νύμφη πηγαίνουν.

10. ΠΑΡΑΝΟΜΕ ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ
(αφιερωμένο σε μια πληγωμένη αγάπη)

Παράνομε έρωτά μου,
Φωτιά λάμψης δίνεις στην καρδιά μου.
Της ψυχής άνοιξες τα τείχη,
Στου νου την πόλη, της αγάπης ακούστηκαν
οι τρανταχτοί ήχοι.
Το φιλί σου κόκκινο νυχτολούλουδο,
Που ανθίζει κάθε σούρουπο.
Μα όταν του ήλιου έρθει η ανατολή χάνεσαι,
Σαν του θανάτου την τελευταία αναπνοή.

Παράνομε έρωτά μου,
Καταφύγιο η σκιά σου ζητά στις μέρας
τα απόκρημνα όνειρά μου.
Στ' ασημένια της θάλασσας μονοπάτια της
να περπατήσουμε
Της συνείδησης τη δύναμη να νικήσουμε.
Και με το αίμα της να πλύνουμε τα κορμιά μας
Απ' της νύχτας τη φυλακή να λυτρωθεί ο έρωτάς μας.

II. ΓΕΡΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Του μονόφθαλμου έρωτα σπόροι πέσαν στου μυαλού τον κόλπο. Κι απ' των ματιών τα σπλάχνα γεννήθηκαν όνειρα. Όνειρα βυζανιάρικα. Όνειρα άστεγα, ορφανά. Όνειρα μόνα.

Το μητρικό τους δάκρυ, της γέννας έπλυνε το αίμα. Οι μοίρες, με κουρελιάρες, κακορίζικες, μαύρες τύχες τα έντυσαν και καταραμένη ευλογία άφησαν στο προσκέφαλό τους να τα φυλάει.

Κούνια τους το σκοτάδι υπήρξε. Του θηλασμού το γάλα, τους το 'δινε η μοναξιά. Του νανουρίσματος τη μελωδία, τους την ψιθύριζε ο πόνος. Κι η καρδιά τα προικιά τους έπλεκε με του στεναγμού την κλωστή.

Μα σαν του χρόνου θέλησαν την πυξίδα να κλέψουν, τούτου η οργή ξεπήδησε, τρεις κύκλους έκαμε και λόγια πύρινα ξεστόμισε: «όπως ο κύκλος ο τρίτος, ο πιο μεγάλος, τους δύο άλλους ρουφάει, έτσι σκληρά κι απέραντα γερατειά τα νιάτα σας θα ρουφούν».

Γέρικα όνειρα, με χάρτινα, ξεθωριασμένα φτερά πετούν σε άδειο ουρανό ψυχής. Της ελπίδας ο φάρος, που μέσα του χαροπαλεύει το φως της, βυθίζεται στις ομίχλης τη θάλασσα της σιωπής.

Γέρικα όνειρα ξεχνιούνται.
Γέρικα όνειρα χάνονται.
Γέρικα όνειρα αργοπεθαίνουν.
Γέρικα όνειρα αναγεννιούνται.

12. ΨΙΘΥΡΟΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

Για τη λάμψη των ματιών σου εγώ μπορώ,
Χίλιες στα χέρια να σου δώσω ζωές.
Για το σ' αγαπώ σου, καλί σου στρώνω στα πόδια
με χίλιες ψυχές.

Για σένανε μπορώ τα όνειρά μου να πυρπολήσω,
Και τις ελπίδες μου σε κελί σκοτεινό να τις φυλακίσω.

Για σένανε μπορώ τον ήλιο σαν κερι να σβήσω,
Τη θάλασσα στα δυο να σκίσω
Και τα βουνά απ' τη γη να χωρίσω.
Στων άστρων το απόκρυφο τραγούδι να σιγοτραγουδήσω,
Και της νύχτας το πετράδι να στο χαρίσω.

Για σένανε μπορώ το μυαλό να προδώσω,
Και την καρδιά την ίδια να σκοτώσω.
Στου χάροντα τα χέρια δίνω την ψυχή μου,
Και στους θεούς, θυσία προσφέρω το κορμί μου.

Στα χέρια τη ζωή μου στη δίνω,
Και τι θ' απογίνω,
Μην ρωτάς,
Ας απαντήσουν οι ψίθυροι καρδιάς.

13. ΠΕΡΠΑΤΩ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ
(αφιερωμένο στη μητέρα μου)

Περπατάω στη βροχή, όταν ο ουρανός βουτάει
στη μαύρη θάλασσα που κρύβω πίσω απ' το χαμόγελο
των ματιών μου.

Περπατάω στη βροχή, όταν οι πόνοι φυλακίζουν
την καρδιά μου και την οδηγούν στα κρυφά μονοπάτια
της ψυχής μου.

Περπατάω στη βροχή, όταν ο αγέρας χορεύει τανγκό
με τα πεύκα και το χώμα προκαλεί με την ευωδιά του
την άνοιξη να ερωτευθεί το φθινόπωρο.

Περπατάω στη βροχή, κάθε που ανήλικα ρυάκια,
τρεχούμενα σε δρόμους απόμερους, παρασέρνουν χαμένα
όνειρα, χαμένες ελπίδες, χαμένες στάλες από σκέψεις που
σκορπίστηκαν στην ώρα που η νύχτα αντάμωσε τη μέρα.

Περπατάω στη βροχή, σαν κοιτώ δαντελένιες κουρτίνες
να τις βιάζει ο άνεμος.

Περπατάω στη βροχή, όταν του ουρανού τα δάκρυα
νανουρίζουν τη γη.

Περπατάω στη βροχή, όταν σταγόνες αιχμάλωτες
στα κάγκελα των αυλών βρίσκουν τη λύτρωση.

Περπατάω στη βροχή, όταν το τόξο του έρωτα χαράζει
νέες πορείες.

Περπατάω στη βροχή, όταν ο ήλιος βγαίνει από την
κάμαρή του και δαμάζει τα σύννεφα, όταν φωτίζει
το δρόμο των φθινοπωρινών φύλλων που κυλάνε σε
ανθισμένα ποτάμια και που ο βόμβος της πτώσης τους
θυμίζει τις σκέψεις που κουβαλάνε πάνω τους.

Περπατάω στη βροχή, όταν το «αντίο» παρασύρεται

στη λήθη του χρόνου και το «πάντα» ανατέλλει
στον ορίζοντα.

Περπατάω στη βροχή, όταν όνειρα μπερδεύονται
στ' αγκίστρι του φεγγαριού και όταν με τον ερχομό
τού αυγερινού καβάλα στ' άστρα συνοδεύουν σε μία
νεκρώσιμη ακολουθία τα όνειρα που αυτοκτόνησαν,
στον αιώνιο τάφο της θάλασσας.

Περπατάω στη βροχή, όταν η νύχτα δίνει το φιλί
της αμαρτίας σε μία παρθένα αγάπη.

Περπατάω στη βροχή, όταν σε βλέπω να γελάς!

[18.9.05]

14. ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(στην αγαπημένη μου φιλόλογο κ. Μαρακάκη)

Οι μουσικές της νύχτας αντιλαλούν σε απόγειους στίχους.
Ζωγραφίζουν άχρωμες βουβές εικόνες που ξεπηδούν από
τις στάχτες του παρελθόντος σαν λυσσασμένα όρνια.
Με κυνηγούν. Το μυαλό προστάζουν να υποταχτεί,
να ξεκλειδώσει τις μυστικές καταπακτές της καρδιάς.

Απόψε, δάκρυα γέμισε η ποδιά της γης. Κλαίει ο ουρανός.
Κλαίει, γιατί η νύχτα έκλεψε όλα τα άστρα του. Τα
χαμόγελά τους στολίζουν πια την κιθάρα που έπλεξε η
νύχτα για να τραγουδήσει ύμνους γύρω από την ασημένια
φωτιά που άναψε για χάρη της το φεγγάρι. Ύμνους που
ζωντανεύουν έρωτες, ελπίδες, όνειρα. Και όλοι μαζί
χορεύουν, χορεύουν ένα χορό της δικαίωσης, της
απελευθέρωσης, της νίκης.

Άνθρωποι χορεύουν το μεθυστικό χορό της ακάθαρτης
καθημερινότητας και σαν ο ήλιος γείρει το προσκεφάλι
του στη θάλασσα ν' αποκοιμηθεί, τη γη σκεπάζουν τα
δαντελένια σεντόνια της νυχτιάς. Και οι άνθρωποι
οδηγούνται, οδηγούνται σε φόβους, τύψεις, ενοχές, ευχές
που αν και βυθίστηκαν στο πηγάδι τους, κανένα μαγικό
ξόρκι δεν μπορεί να τις φέρει στη ζωή. Επιθυμίες που
καλύπτονται από έναν πορφυρό μανδύα, οδηγούνται σ'
απόκρημνα μονοπάτια χαμένων ονείρων.

Μα εγώ καταραμένος, να περιπλανιέμαι στον προθάλαμο
του ονείρου και αυτήν τη χαραγμένη με του πόνου το

σημάδι νύχτα, παλεύω να λυθεί η κατάρα που δίνει το χρώμα της μέρας στις νύχτες μου. Ο βόμβος των ονομάτων αυτών που μέσα απ' της λύτρωσης την πύλη με καλούν, χαροπαλεύει με τις μουσικές της νύχτας, που αιχμάλωτο με κρατούν στις μοναξιάς την πόλη. Την οδό ονείρων ψάχνω, ρωτάω περασμένες σκιές που του χρόνου η στάχτη έχει αφήσει στα χλωμά πρόσωπα τους, μικρά, γέρικα κύματα. Κι απόψε της καρδιάς το τιμόνι, δεξιά δεν στρίβει. Ο ουρανός αίμα βρέχει, κάποιος θανατώθηκε απ' της μοίρας το σπαθί. Μην είναι αυτός που στις ζωής τη βάρκα με κρατά;

Φως γεννά το αστέρι που με συντροφεύει στα μοναχικά ταξίδια κι αμέσως μια φωνή, λες απδονιού κελάηδισμα, αντηχεί στην καρδιάς την αυλή. «Πέθαναν οι καταραμένες μουσικές, είμαι εδώ στου ονείρου τον παράδεισο». Επιτέλους τα χείλη μου λυτρώθηκαν απ' της φυλακής τα χρόνια, ξεστομίζουν κάτι τόσο απλό, κάτι τόσο βαθύ «Σ' αγαπώ!»

15. Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

(αφιερωμένο σε όλα τα άστρα που φωτίζουν τον ουρανό μου, κάθε που νυχτώνει, με αγάπη στους φίλους μου)

Πέρα απ' του ουρανού τα σοκάκια, όπου άστρα ξεπεσμένα ξεχνιούνται στην ποδιά της μέρας, πέρα απ' τους λαβύρινθους της νύχτας, όπου το φεγγάρι φωτίζει τις μυστικές διόδους σε χαμένες καρδιές, πέρα απ' του ήλιου το κορμί, όπου φλέγονται σύννεφα σκέψεων, πέρα απ' της θάλασσας τα γαλαζοκαμένα στήθη, όπου βυzaίνουn μικρά, κρυστάλαχτα, τυλιγμένα σε θαλασσιά σεντόνια όνειρα και τα μαθαίνει πώς να κολυμπούν στο κορμί της, χωρίς να χάνονται σε μαύρες σπηλιές, πώς να παίζουν στα κοράλλια των μαλλιών της, χωρίς να μπλέκονται, πώς να αντέχουν σε κάθε τρικυμία, όταν η ζωή προστάζει τον άνεμο να πνίξει την ηρεμία της θάλασσας, πώς να αντέχουν τα βράδια που το φεγγάρι ακουμπάει τα χείλη της και η παλίρροια ξεβράζει στην ξηρά ό,τι υπολείμματα έχουν μείνει από ελπίδες και όνειρα που αυτοκτονούν ή πνίγονται, πέρα απ' της γης τα σύνορα, υπάρχει μια γειτονιά, των αγγέλων η γειτονιά.

Εκεί, δεν υπάρχει δάκρυ, δεν υπάρχει γέλιο, δεν υπάρχει ήλιος, δεν υπάρχει νύχτα, δεν υπάρχει βροχή, δεν υπάρχει λιακάδα.

Υπάρχει μόνο η ελπίδα που δίνει στον ουρανό τους χρώμα, στον ήλιο φως, στη νύχτα άστρα, στη μέρα γαλάζιο, στη βροχή σταγόνες, στο φεγγάρι έρωτες. Εκεί, οι άγγελοι λούζουν τα ξανθά μαλλιά τους σε ανθόνερα, κάνουν γυμνοί μπάνιο σε καταρράκτες που

Βρέχουν όνειρα, εκεί, τη γύμνια δεν την τυλίγει το πανί
της ντροπιασμένης νδονής.

Εκεί, υπάρχουν αρχοντικά χτισμένα από σκέψεις και,
όπου τα τούβλα τους είναι μουκλιασμένα, καταρρέουν
σ' ένα χορό θανάτου.

Μα όταν κοιτάζουν στη λίμνη, όπου καθρεφτίζεται η μοίρα
και βλέπουν τη βρώμικη ατομιστική ψευτιά που
παρελαύνει στους δρόμους των ανθρώπων, ο πόνος πάνω
στο χάλκινο άρμα του εισβάλλει στη γειτονιά τους και
αφήνει στάχτες και δάκρυα.

Εκεί, ο έρωτας δεν εισβάλλει στη γη της αγάπης,
αλλά και οι δυο τους κάνουν κούνια σε περικοκλάδες
που φυτρώνουν ροζ τριαντάφυλλα.

Η γειτονιά των αγγέλων υπάρχει στις καρδιές αυτών
που θέλουν να με βλέπουν να γελάω!

[25.9.05]

16. Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΑΥΛΩΝΑΣ

Σ' απόκρημνα μονοπάτια πάνω στο κορμί της θάλασσας
χάθηκα, ώσπου το θαλασσί άρμα που κρύβει στα μάτια
της, καβάλα του με παίρνει σε μονοπάτια ξένα, σε
μονοπάτια που ανθρώπου ματιά δεν έχει παίξει κρυφτό
μαζί τους, η δική μου ταξίδεψε μαζί τους ως το τέλος,
όπου ένας χαμένος τόπος που τα όνειρα της κόλασης και
του παραδείσου δεν φτάνουν ως εκεί.

Η χρυσοκεντημένη πύλη μπροστά μου ανοίγει, αόρατα
αερικά, ξωτικά, νεράιδες που φροντίζουν τα
φεγγαρολούλουδα με άρμα τους τον αέρα.
Σιμά μου έρχονται, γαλάζιο απ' τα άστρα πλεγμένο
μανδύα μου φορούν «γαλάζιο σαν το χρώμα που ο έρωτας
σημάδεψε την ψυχή σου», μου λένε.

Λουλουδιασμένες ανεμοκαμπάνες, στου αγέρα τη μουσική,
βιολιστές παίζουν μια μουσική παράξενη, μια μουσική που
πυροδοτεί το ένστικτο του φόβου, μια μουσική θανάτου.

Κι εκείνοι απ' το χέρι με παίρνουν και πάμε.

Σε αραχνούφαντη κούνια διπλή, του φθινοπώρου, οι δυο
απ' τις πέντε κόρες, η μοναξιά και η μελαγχολία,
παίρνουν τα πρωινά τους δάκρυα. Και οι τρεις αδελφάδες
τους, η πίκρα, η δυστυχία και η ζήλια, πουρνό-πουρνό τα
ασημένια δόρατα και τόξα στα χέρια αρπάζουν και στο
κυνήγι καρδιών ξεχύνονται.

Το απόκρυφο μονοπάτι το τέλος ανταμώνει.

Μπροστά μου ξεπηδά μια ορχήστρα που την τυλίγει το
μαντήλι μιας αγκαθωτής περικοκλάδας. Ο πόνος με τη
γερασμένη μπαγκέτα του, τη μουσική συνοδεία του σαν

καρβάνι σέρνει. Στο πιάνο, η μελαγχολία παίζει έναν ακάθαρτο σκοπό. Στο φλάουτο, ο καταραμένος πόθος ζωντανεύει νεκρές αναμνήσεις και στο βιολί η μοναξιά μαραζώνει παλικαρίσιους έρωτες, τους γερνάει, τους πεθαίνει.

Τώρα το βλέμμα μου ζυγώνει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο που ξεθάβει απ' τις νεκρές μνήμες, το χρώμα που φοράς πίσω απ' το γαλάζιο των ματιών σου. Η ευωδιά του το μυαλό ζαλίζει, παραπατάει και τελικά πέφτει στην ηδονή να τα αγγίξει. Το τριαντάφυλλο αυτό όμορφη είχε όψη, μα μαύρη ψυχή. Μέσα στις φλέβες του κυλά το αίμα της δηλητηριασμένης κακίας και τώρα την ποτίστηκε το μυαλό μου.

Κοιτώ την ορχήστρα, απ' το χώμα αναδύονται νεκρά δάκρυα, ματαιόδοξα όνειρα κι ελπίδες, δόλιες αναμνήσεις και όλοι μαζί χορεύουν ένα μουχλιασμένο τανγκό.

Τα μάτια μου θολώνουν, κύματα δάκρυα πέφτουν, τρέχουν κι αυτά να χορέψουν.

Ο εκστατικός άνεμος του χορού, την καρδιά παρασέρνει στο διάβα του. Ασημένιο βέλος την καρδιά σημαδεύει, τη δηλητηριασμένη κατάρα ξορκίζει. Το φόρεμά της περικοκλάδας αλλάζει ύφασμα, ρόδα την τυλίγουν. Ο μαέστρος κοντά του με καλεί, τη λουσομένη από χρυσά νιάτα μπαγκέτα μου δίνει και πνοής σύννεφο γίνεται και χάνεται.

Το ένστικτο την μπαγκέτα αγκαλιάζει και της άνοιξης οι κόρες ξορκίζουν τούτες του αδελφού τους.

Κι ο πόθος ο καταραμένος όψη αλλάζει.

Ερωτεύεται μια παρθένα αγάπη.

Τα δάκρυα πεθαίνουν στο νέο σκοπό. Τα όνειρα, οι ελπίδες

και οι αναμνήσεις γδύνονται απ' της σκοτεινιάς τα ρούχα
και φορούν εκείνα του ήλιου μαζί με την βέρα του.
Στο μουσικό αυλώνα βρήκα την καρδιά μου, μου την
έφερες εσύ!
Μέσα σε μια χρυσή κοσμηματοθήκη που πάνω της είχε
χαραγμένο με ανάγλυφα γράμματα το άρμα του έρωτα.
Σ'αγαπώ!

[25.9.05]

17. ΤΑΞΙΔΕΥΩ

Ταξιδεύω στα μονοπάτια μιας καρδιάς πλεχτής που τα όνειρα μου κεντούσαν βελονιά-βελονιά κάθε που εγώ χόρευα ένα αρρωστημένο τανγκό μ' έναν αόρατο έρωτα. Οι δρόμοι της μισοί, ο σκόρος και η ναφθαλίνη μπήκαν απ' τα παράθυρα της άνοιξης που άνοιξε η ψυχή, όταν έπαψε η πένθιμη, νεκρική σιγή για την καρδιά, την αληθινή καρδιά.

Εκείνη την καρδιά που έτρεχε κρασί στις φλέβες της, εκείνη την καρδιά που η θάλασσα έλουζε τα μαλλιά της και η νύχτα τα στόλιζε, το φεγγάρι τα έπλεκε, τα άστρα τα χτένιζαν.

Εκείνη την καρδιά που έπαιζε κρυφτό με τον πόθο στον κάμπο με τα χαμολούλουδα, ώσπου ήρθε ο ήλιος κι ένα κόκκινο γεράνι αμάρτησε φιλώντας ένα λευκό τριαντάφυλλο και η φωτιά ήρθε να χορέψει έναν εκστατικό χορό και ο πόθος ο άγιος δαιμονίστηκε κι άρχισε να ερωτοτροπεί με τη φωτιά σ' ένα βαλς δαιμονισμένων ονείρων.

Κι η καρδιά η δόλια άλλο δε βάσταξε και ζήτησε απ' τη μοίρα να τη θανατώσει.

Ταξιδεύω σε λαθραία δουλεμπορικά ονείρων σε θάλασσες που μόνο ο πόνος τις έχει αγαπήσει.

Ταξιδεύω όταν η αγάπη φορά την κεντημένη από ροζ τριαντάφυλλα πανοπλία της κι ο έρωτας την κεντημένη από πορφυρές παθιασμένες επιθυμίες πανοπλία του και οι δυο τους μονομαχούν μέσα στην αντάρα των

φθινοπωρινών φύλλων που αργοκύλησαν από τον κορμό
του δέντρου που φύτεψε σε μια απόκρημνη βουνοπλαγιά
με το δάκρυ του, το μυαλό.

Ταξιδεύω κάθε που ανταμώνω αγγελοφτερωτές καρδιές
που η γη τις εξόρισε στον ουρανό, είτε επειδή οι σκλάβοι
της τις πρόδωσαν σε μία εξέγερση ενάντια στην κόρη της,
τη λογική, είτε γιατί τα όνειρά τους τις τράβηξαν μακριά
από την καταραμένη φυλακή της.
Ταξιδεύω τώρα που μάγαπάς!

[2.10.05]

18. ΠΕΣ ΤΟ ΞΑΝΑ

(σε εκείνον που πρόδωσε, προδόθηκε
αλλά δεν ξεχάστηκε)

Κάθομαι σ' έναν παγωμένο αυλώνα.
Πάνω του κείτονται ζωντανά πτώματα φθινοπωρινών
φύλλων, τα δέντρα απογυμνώνονται και πάλι.
Καμιά ζωή, κανένα φως. Κανένα χρώμα. Ξεφτίζουν και τα
φρεσκοβαμμένα κάγκελα, που λέγανε τάχα ότι η μπογιά
τους είναι αδιάβροχη.
Βουβά ανεμοκαμπανάκια, στη σκουριασμένη αυλόπορτα,
που του χρυσού πόμολου το χρώμα τού το κλέψε ο ήλιος
καθώς μάζευε τις αποσκευές του για το μεγάλο ταξίδι.
Ο ουρανός κι η θάλασσα φοράνε το ίδιο γκριζοπράσινο με
ασημένιες αραχνοκλωστές πουλόβερ.
Τα άστρα και το φεγγάρι έφυγαν. Θεώρησαν ότι η ύπαρξη
τους και η χάρη ενός ρομαντικού ιδεώδους, που
σπαταλάνε σ' ένα τόσο μίζερο νεκροταφείο ζωντανών,
είναι ανούσιες.

Καπνίζω τα τελευταία αποσίγαρα ονείρων.
Το μέλλον τέλειωσε σ' ένα χαρτί που το μελάνι έπαψε να
γεννά οραματισμένες λέξεις.
Κι όμως, το παρελθόν ούτε που το άγγιξα.
Κοιμάται σ' ένα λήθαργο, αγκαλιά με μία φωτογραφία
που του την έδωσε ο χρόνος, μπας και νανουριστεί.
Είναι κρίμα να πυροδοτήσω την μπαρουτιασμένη γαλήνη
του ιερότερου θεριού, επειδή οι επιθυμίες με προκαλούν
σε ένα χορό έκστασης.

Αγγίζω δειλά το γλυκό μουσικό κάδρο.

Το θεριό, θες εξεπίτδες, θες άθελα, γυρίζει πλευρό.

Η κραυγή των ματιών μου το ξυπνά. Τα μάτια μου τυφλώθηκαν, μα το βλέμμα της καρδιάς σ' αναγνώρισε σ' εκείνη την ακίνητη ακτινογραφία συναισθημάτων.

Πλάι στην ακύμαντη άμμο, στη λευκή θάλασσα, στον καθαρό ήλιο, στο λαμπερό ουρανό να ονειρεύεσαι και να γελάς.

Το παρελθόν με λυπήθηκε. Παίρνει της ζωής το σπαθί και θανατώνει με αποκεφαλισμό της μοίρας τον καθρέφτη και με ταξιδεύει, με ταξιδεύει σ' αόρατες πύλες, που η παθιασμένη ζήλια για εκδίκηση είχε στολίσει την καρδιά με χρυσόμαυρους χιτώνες και φύλλα τουλίπας στα μαλλιά και την διόρισε δούκισσα του πόνου. Με ταξιδεύει σε ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα που όλο και κάποιος κέρβερος τα φύλαγε.

Πίσω με ταξιδεύει, σ' εκείνα τα χρόνια της λευκόδερμης αγνότητας, της παιδικής αθωότητας, του επιφανειακού πόνου, της ρόδινης αγάπης, της αγκαθωτής αγάπης, του πλατωνικού έρωτα, της αληθινής ψευτιάς, της ψεύτικης αλήθειας. Των παλικαρίσιων νιάτων, των αξιοθρήνητων νιάτων, της αληθινής ζωής, της ψεύτικης ζωής, της ζωής!

Απ' τις μνήμες ξεθάβονται τα όνειρα που κεντούσες πάνω σε λευκό χαρτί με πολύχρωμες νερομπογιές, με ξύλινα πινέλα. Να πλάθεις σκέψεις από ζυμάρι κι άχνη. Τα όνειρα κείνα που μ' ανέβαζαν μαζί σου, που τις νύχτες των μοναχικών χειμώνων τους μίλαγα, τα άγγιζα, τα αγάπησα.

Θυμάμαι τα καλοκαίρια μας που ξυπνάγαμε πάνω στου ήλιου το κρεβάτι και συ έλεγες «καλημέρα και πάλι». Θυμάμαι που παίζαμε κάτω από ίσκιους πεύκων με πλαστικά σπαθιά, φουσκωτές βάρκες, μηχανικούς στρατιώτες που εκτελούσαν κάθε διαταγή δίχως αντίρρηση και που νέκρωναν κάθε που τέλειωνε η μπαταρία-όπως και γω.

Θυμάμαι που καταστρώναμε σχέδια απόδρασης, στο παλιό δωμάτιο, απ' την πραγματικότητα, σχέδια κατάληψης ονειρικών χωρών με ξύλινα αεροπλάνα.

Θυμάμαι που ξαπλώναμε στον ήλιο με τη γύμνια της ψυχής αποκαλύπτη, που γράφαμε πάνω στην άμμο ονόματα, ευχές, επιθυμίες, θυμούς, τη ζωή!

Θυμάμαι τις βουτιές στη θάλασσα, γυρεύαμε σπάνια κοχύλια που πάνω τους καθρεφτιζόταν η μισοπεθαμένη αλήθεια του κόσμου.

Είχες βάλει στόχο να κατακτήσεις μια παλιά ερημική βάρκα κι όταν τα κατάφερες, ένα καρφί σφηνώθηκε στην ανοιχτή παλάμη σου.

Τα βράδια κλειδωνόμασταν σ' εκείνο το δωμάτιο, αποξενωμένοι απ' τη λογική των άλλων και προσευχόμασταν στο φεγγάρι να λυπηθεί την παλίρροια, τις λέξεις μας στην άμμο και να μην γίνουν σκόνη περιπλανώμενη σε γη, αέρα και θάλασσα.

Σαν έρχονταν οι μπόρες οι θερινές, εγώ καθόμουν μέσα τους και συ αφηνόσουν στο νανούρισμα της οργής που είχες για τα πράγματα. Μία οργή που σ' έκανε ό,τι είσαι! Μία οργή που ποτέ δεν κατάλαβα από πού γεννήθηκε.

Υπήρχαν χειμώνες που εγώ έβρεχα δάκρυα και συ φύσαγες οργή, θυμό, πόνο.

Τα διψασμένα χρόνια έφεραν οργισμένους μήνες.
Οι οργισμένοι μήνες έφεραν βουρκωμένες μέρες.
Οι βουρκωμένες μέρες έφεραν ομιχλώδεις ώρες.

Όσπου το κοινό μονοπάτι μας, χωρίστηκε από μία
διασταύρωση. Εγώ διάλεξα το δρόμο με τους αγκαθωτούς
ροδώνες, όπου στο τέλος του, νικώντας τον πικροχάροντα
πόνο, θ' άνοιγε η πύλη του παραδείσου.
Μα εσύ διάλεξες έναν άλλο άγνωστο κι εύκολο δρόμο που
φωτός ματιά δεν φτάνει. Όμως, πριν φύγω παγίδεψα ένα
κομμάτι σου μέσα μου.
Και από τότε, ό,τι βλέπεις, βλέπω. Ό,τι νιώθεις, νιώθω.
Ό,τι σκέφτεσαι, σκέφτομαι. Ό,τι αγαπάς, αγαπώ.
Ό,τι μισείς, το μισώ.
Όταν πονάς, πονάω. Όταν κλαις, κλαίω. Μόνο που εγώ
τα ζω! Ενώ εσένα, σε ζουν!

Κι εκείνη τη στιγμή, φανερώθηκε η τρανή σου
ευαισθησία.
Μα οι δικοί μου πόνοι σε τρώμαξαν και ζήτησες σε τόπο
νεκρικού σκοταδιού απ' τη μελαγχολία να σε τυλίξει σ'
ένα κουκούλι μεταμόρφωσης, μπας και γίνεις πιο
σκληρός. Και τρύπωσε η μοναξιά μέσα, για να σου κρατάει
συντροφιά τα βράδια της ατέλειωτης παρτίδας σκάκι με
τον πόνο.
Εγώ έγινα αυτό που έλεγες ότι ήθελες και πήγα πάλι στην
παλιά παραλία. Βρήκα με ακάθαρτη ζωντάνια τα όνειρα
που γράψαμε στον πάπυρο της άμμου, μα εσύ λείπεις. Με
ρωτάνε πού είσαι! Η θάλασσα τα σωπάζει. Η θάλασσα
ξέρει!

Περπάτησα στα σοκάκια που γράψαμε εμείς, πήγα στο παλιό σπίτι όπου ακούγονται από απόγυμνους τοίχους, παιδικά νιάτα. Ξεπηδούν από ρημαγμένα δωμάτια φαντάσματα από στάχτες.

Επιδιορθώνω εκείνο το κάδρο με την παλιά ακύμαντη φωτογραφία σου.

Οι μνήμες μου σχεδιάζουν το σπίτι, όπως τότε, κι αρχίζω δουλειά. Τα κάγκελα τα βάφω γαλάζια.

Στο πόμολο επιστρέφω το «χρώμα του». Την αυλή την καθαρίζω από ψεύτικες αλήθειες. Ο ήλιος, τα άστρα και το φεγγάρι γυρίζουν. Η θάλασσα και ο ουρανός φοράνε ένα μωβ-ροζ μπλουζάκι.

«Έλα, έλα και συ». Δεν είσαι ο δαίμονας που όλοι επικρίνουν.

Η αγάπη ανθίζει έναν άγγελο μέσα μας, κάτι που εγώ δεν μπόρεσα να δω. Τώρα όμως που τη μυήθηκα μπορώ να σου τη διδάξω.

Μην αφήνεις τη ζωή να σε ζει! Αλλά ζήσε την!

Ρούφηξέ την, μέχρι να χορτάσεις.

Μην υπάρχουν στο παιχνίδι της, αλλά ανάτρεψε τους ρόλους.

Νίκησέ την, μπορείς.

Έλα να σ' ακούσω να λες ξανά «καλημέρα ήλιε, καλημέρα ζωή, καλημέρα αγάπη»

Θέλω να σε βλέπω να γελάς!!!

[9.10.05]

19. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΠΕΘΑΝΕ

Στην άμμο του χρυσαστεριού, στη λίμνη του Αιγαίου,
Στην πόρτα του βασιλικού, στον ήλιο του δικαίου
Ζωγράφισα ροδώνες ποταμίσιους φιλώντας
μια λευκόδερμη αγάπη,
Με γαλαζοστάλαχτους ίσκιους, μα ο έρωτας τη βρήκε,
Και γίνανε όλα χάλκινη στάχτη.

Στη θάλασσα του γιασεμιού, στα δάκρυα του φεγγαριού,
Στα όνειρα του σκοταδιού,
Χάθηκε η παρθενιά ενός παιδιού.

Το άγιο άσμα του τριζονιού,
Το ευωδιασμένο μίσος του γερασιού
Η ευλογημένη κατάρα των κοραλλιών
Η ξαφνική ορφάνια των αστεριών
Τη θάλασσα τρόμαξαν και έμεινε ακύμαντη
Κι ο ουρανός ο ζωντανός πέθανε!

[15.10.05]

20. ΣΥΧΩΡΟΧΑΡΤΙ

Ποια γη, της μοίρας πατρίδα θα πλυθεί στις ερήμου
το φως,
Ποιο κύμα του έρωτα κοιτίδα, θα λυτρώσει με τύψεις
ο ουρανός,
Ποιο κερί, ποιο της νύχτας αστέρι θα κρατήσει
στις πλαγιές μου τα μέρη,
Ποιο νερό, γλυφό καλοκαίρι θα σε κλέψει απ' της μάνας
το χέρι.
Χαμόπετρες σου έστρωσα στο μυρωδιαστό σου το διάβα,
ήσουν βήμα άδωρο κι έγινες στον άνεμο δάδα.

Ποιο κορμί του αγέρα οργή,
Ποιο λουλούδι, νεκρή χρυσαυγή,
Ποιο καράβι του πελάγους επιστάτης και μαβιά
της θάλασσας σκαλοπάτια,
Ποιο γλαυκό πανί των τύψεων αποστάτης, θα προβεί
στου θνητού τα μονοπάτια.
Ποιο ρόδο του πλάστη ραβδί και λευκές
του αδύτου ανεμώνες,
Ποιος φλοίσβος της σελήνης βαρύς θα σηκώσει
στον ώμο χειμώνες.

21. ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΑ ΟΝΕΙΡΑ

Χρόνε, άδικα κρίνεις με τη μοίρα επιτηρητή.
Άδικα μ' αφήνεις μετεξεταστέο, στα χρόνια που
γράφτηκαν με μελανόμορφες σκέψεις σε πλαστικά
καρτόνια.

Ποιος άλλος διδάκτορας θα δίνε έναν τόσο ματαιόδοξο
βαθμό υπαρξιακής θεματολογίας σε μια τόσο
καλογραμμένη εργασία που ο ίδιος ο Αρίωνας δραπέτευσε
απ' την κακοποιημένη μυθολογία που τριγυρνά με
μαυρισμένους, κυκλοθυμικούς μώλωπες στα ιερά της
ιστορίας, ζητώντας μια νόμιμη αναγνώριση που
δικαιούται κάθε απόγεια επιστήμη.

Ο Αρίων απαρνιέται αυτό το μίζερο ξεπεσμό της σε
βιβλιοθετημένους δρόμους και θέλησε, χρόνε, να
μελοποιήσει, λες σαν ποίημα αυτό το γέννημα μιας
ανέλπιστης μα και τυπικής συνεργασίας μυαλού, καρδιάς
και ψυχής.

Το αναμορφώνει σε άσμα αρχαίου δράματος, έτσι ώστε να
ξυπνήσει την ξεχασμένη συνείδηση στα νεκροτομεία της
παραμορφωμένης σαρκικής ηδονής. Να ξυπνήσει την
αποστατούσα μονογαμία της Αφροδίτης, την ειρηνοφιλία
του Άρη, το φως του Άδη, τον ήλιο πάνω στην ολόχρυση
άρπα του Φοίβου, την ευσυνειδησία του Ερμή, το
νανούρισμα της Ήρας, τον άγνωστο θεό του Δία, την
καρδιά του Ποσειδώνα.

Και συ χρόνε προδικάζεις μια διατριβή άνευ διδακτικής
ύλης.

Ίσως να' ναι φταίχτης η απουσία της υπογραφής της

λογικής στην ημερομηνία.

Ίσως γιατί η λογική δεν σε πρόδωσε στα αποσιγήματα των γερασμένων νιάτων σου.

Ίσως γιατί την έχεις πάνω σου σαν στίγμα, σαν δάκρυ που κείται στην άκρη των ματιών σου.

Δεν πέρασα στα ανώτατα χρόνια επειδή ίσως απογοητεύτηκες απ' την επιλογή ενός τέτοιου επιμελέστατου μαθητή. Όχι, δεν διάλεξα τα τετραγωνικά όνειρα, γιατί πετούσαν στη γη και περιστρέφονταν σαν υπνωτισμένα κουνούπια γύρω από την ελικώδη ανεμόσκαλα του συμβιβασμού.

Όχι, δεν διάλεξα τα κυβικά όνειρα γιατί δεν πετούν στον ουρανό της θάλασσας, αλλά βουλιάζουν σε λασπόνερα πόνου, σε αποκαΐδια ευχών που πνίγηκαν πριν χαράξει.

Όχι, δεν διάλεξα ούτε τα κυκλικά όνειρα, γιατί μου θύμιζαν την απάθεια των παιδικών εποχών που μετά από κάθε στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών, πάλι στην ίδια αρχή, πάλι στο ίδιο τέλος γύριζαν.

Διάλεξα εκείνα που έχουν μία αρχή αλλά κανένα τέλος, κείνα που είναι παράλληλα με τη ζωή, κείνα που ξεκινούν από μια μικρή κουκίδα και φτάνουν ως το θεό του ουρανού, κείνα που πληγώνουν την καρδιά αλλά μ' αυτά ζει, κλαίει, αλλά ζει, πονάει, αλλά ζει.

Διάλεξα τα ευθύγραμμα όνειρα, γιατί αυτά με κάνουν να αγαπώ και να αγαπιέμαι.

22. ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΥΧΗ

Γίνε πάθος γλυκό χαραγμένο πάνω στα χείλη μου.

Γίνε θάλασσα που καλύπτει τη μελαγχολική έκταση των ματιών μου.

Πνίχτη. Φυλάκισε την. Θάφτην. Κοίμισέ την. Φύλαξέ την. Νανούρισε την. Σκέπασέ την. Αναγέννησέ την.

Ίσως κάποια μέρα που ο ήλιος θα ρίξει στη λήθη του ουρανού τα αποκαΐδια των γηρατειών και πάλι θα κάνει σέρφινγκ πάνω στα κύματά σου, ίσως τότε τα μουσικά σου ξεχάσουν την πόρτα αφύλακτη και προστακτικά βγει από το κλουβί τής χαμένης νεκροκοιτίδας της, και κατασπαράξει σαν λυσσασμένο, τερατόμορφο ανθρωποειδές τα ανθισμένα όνειρά σου, τις κοραλλοειδείς ελπίδες.

Γίνε Παναγιά γοργόνα, άγιασέ την, ευλόγησέ την. Πρόσεχε μη σε παρασύρει, μη σε προσηλυτίσει στη δική της θρησκεία, στη δική της πίστη, στο δικό της Θεό.

Γίνε ουρανός στο κορμί μου, υιοθέτησέ με, άστρο καλόμοιρο και μη μ' αφήσεις να πέσω ποτέ στη γη για χάρη της ενσάρκωσης μιας ζηλόφθονης επιθυμίας. Το φεγγάρι διώξε, βάλε εμένα φανάρι να σε φωτίζω. Και σαν έρχονται βράδια ποθητής ερωτικής έλξης, η γη θα χαίρεται τις φωτιές στις ακρογιαλιές της πανσελήνου.

Γίνε.

Ξέθαψα απ' τις μνήμες της ανατολής τα ξόρκια των αραχνούφαντων μαγισσών μα καμιά συνταγή δεν γράφει

πώς να κερδίσετε τον αληθινό έρωτα, όλες τους
βασίζονται στην επιφανειακή τύφλωση της αλήθειας, του
ψεύδους, των πάντων.

Μα εγώ σε Σμυρνιώτισσα μάγισσα τα ζαρωμένα μάτια τη
ζωή του έρωτά μου δεν αφήνω. Αλλά στου ήλιου σου την
καλημέρα τη δίνω.

Γίνε ένα σ' αγαπώ που δεν θα το τελειώνει καμιά ζηλιάρα
τελεία, προφορική ή γραπτή.

Γίνε ένα ηλιοτρόπιο, να μ' ακολουθείς, να με κοιτάζεις,
όπου κι αν είμαι, και να μαραζώνεις κάθε που θα δύω.

Γίνε ένα καραμελωμένο καληνύχτα, ώστε γλυκός να 'ναι
κάθε χωρισμός.

Γίνε ένα στιγματισμένο στο πρόσωπο δάκρυ, ώστε κάθε
φορά μόνο για σένα να κλαίω, να γελάω, ν' αγαπάω.

Γίνε ένα σύννεφο σκέψης, πάντα να'σαι μαζί μου.

Γίνε ένα γεράνι να με ξυπνάς με ένα ευωδιαστό φιλί.

Γίνε ψυχή, γίνε συνήθεια, γίνε καρδιά, γίνε θάλασσα, γίνε
ουρανό, γίνε αλήθεια, γίνε απδόνι, γίνε μέρα, γίνε
νύχτα, πάντα, ήλιος, αγάπη, έρωτας μου!!!

[23.10.05]

23. ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΑΤΡΑΠΟΣ

Κανείς δεν κατέχει τα μελλούμενα, της μοίρας
τα θελούμενα, της ζωής τα απειλούμενα.

Κι αν κάποιου η θάρρυνση προβεί σε συνειρμούς τέτοιους,
μέγα λάθος βλασφημίας θα έχει διαπράξει.

Διότι αν διαρκώς είσαι εκ του κύματος άνωθεν, τα
ηλιοκαμένα μέλη θα πρηστούν από την αμετροπέπια της
ηττομαντείας και οι αισθήσεις θα εκτυφλωθούν από της
ανύψωσης τη διεξοδικότητα.

Αν όμως, εκ του κύματος κάτωθεν βρεθείς θα βαδίσεις σε
ατραπούς από φουσαλίδες συμβιβασμού, όπου θα
αφικνούνται έως το οξυγόνο αποκλεισμού της
ψευτοποιημένης επιφάνειας και ίσως αν αφεθείς στου
ασυνείδητου πάθους την αποκαθήλωση για μικρόχρονους
φλοίσβους, να ριχτείς στη μακροθυμία του έλους κάποιας
παρθενογέννητης περιτεχνίας.

Ουδείς στέργει του κυπαρισσιού την εσωστρέφεια.

Γιατί δε γιγνώσκει αν θα γεννοβολά λεμονανθούς,
στεφάνια σε παραπόταμους, δίνοντάς τους νυχτόφυλλα
τριανταφυλλί σαν του ουρανού οι διόπτρες θα
αντανακλούν χρώμα πορφυρό.

Κι αν θα εκθρονίζει όρη Ολύμπιας κοιτίδας ή αν θα
νεκροθυμεί πενθοστόλιστο μνημείο, ταφικό, ενός ήρωα
πολέμου που πρώτευσε στη ζωή και που ματαίως υμνείται
στο θάνατο ή ενός φυγά λιποτάκτη της ίδιας του της
απουσίας εμπρηστή στα ανάδοχα της μετριότητας έργα,
ενός αυτόχειρα στην ίδια του την ατέρμονη απόγνωση.

24. ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Μέσα στα σκοτεινά και απόκρυφα χνώτα μου, με τους οφθαλμούς της ψυχής να πάσχουν από μία ανίερη ασθένεια, τα βαθιά γηρατειά κι η αγάπη με μια επικαλυμμένη ετικέτα στο πίσω μέρος της τέλει εφαρμογής της, αποκάλυπτε μια ελικοειδή τάση προς την κατεύθυνση της πδονικής τέρψης ενός επιφανειακού πλαστικού περιεχομένου, συνόδεψαν λοιπόν τη γριά ψυχή μου που μόλις οι προχτεσινές άσπρες τρίχες στο στέρνο της κεφαλής φανέρωναν την ύπαρξη ενός επεκτατικού άγχους για έναν αόριστο μέλλοντα.

Στα λατομεία μιας αδέκαστης εντατικής, όπου λαθεμένα φιλήματα συμβιβασμών υποστέλλουν αγγελλοκρυσταλωμένες καρδιές στα νεκροτομεία του χαμένου ποιμνίου.

Στον κρόταφο του κεφαλιού μια παγοκύστη από δεκάδες παγοθραυσμένες ελπίδες να φλέγονται στην σκιά ενός κυκλοθυμικού πυρετού που κρέμεται απ' τα χείλη του θερμόμετρου και στα χέρια οροί, ώστε να τροφοδοτούν με πόθους μια ανικανοποίητη ατροφική πείνα.

Το ταβάνι χάραξε δύο πρόχειρους στεναγμούς στην άκρη του και το τρίξιμο στην πόρτα φανερώνει την υπαρξιακή θέληση ενός επισκέπτη, μ' ένα κεράκι του παρελθόντος που μόλις χτες έπαψε ο μυρωδιαστός καπνός του στο μέλλον να στέκει, μπρος πολεμιστής θρασύς.

Το καημένο, πόσο μικρό και πόσο αδύναμο φαίνεται απέναντι σ' όλους αυτούς τους Ολύμπιους Τιτάνες, τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες! Και ύμνος εκείνου, η θύμνηση που το άναψε στη ζωή, παίρνει τη μορφή ενός

τελευταίου φιλόπονου αν και επίορκου σ'αγαπώ και υποσκελίζει με τις αδέκαστες στάχτες ερωτευμένης ιεροσυλίας του, μια πόλη πλασματικών οντοτήτων ενός ανασφαλούς πόνου και μιας καρφωμένης συνείδησης. Στον ήλιο που ξημερώνει ο Θεός, η οικουμένη γιορτή θεωρεί τη διαχρονική επέτειο του τυπογραφικού ονόματός σου, μα εγώ θαύμα θαρρώ πως είναι του Ύψιστου, γιατί δεν είναι μια φωτεινή επιγραφή με χιλιάδες λαμπιόνια που μας κάνει μια ξεχωριστή ύπαρξη, αλλά είναι μια επίσημη γνωστοποίηση του χαρακτήρα μας. Και ποτέ μην ξεφεύγει από την θύμηση σου τούτο: τα ρόδινα κρίνα, τα σοφά και αγγελόμορφα κρίνα γεννιούνται σε ομικλώδη όρη, σε αποξηραμένες λίμνες, σε διψασμένες έρημους, ώστε να στρέφουν το βλέμμα του ήλιου ακόμα και στα όνειρα του θανάτου, έτη πολλά να ζήσεις σε τούτο της ματαιοδοξίας και άμοιρο κόσμο, να σκιτσάρεις ερωτευμένες απλές καρδιές με τις σταγόνες της βροχής σε γυάλινα παραθυρόφυλλα, να επαληθεύεις τη φωτιά που κρύβεται στα ιερογλυφικά μιας λησμονημένης αρχαιότητας που θα κατατρέχει τα εγωμανή πάθη της μετριότητας. Σ'αγαπώ, ωραία μου κυρία των αγγέλων!!!

[27.11.05]

25. ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ

Τα χείλη μου ευλαβή, προσκυνητές στο βάλαμο της
αγάπης που έπλασε τούτο δω το άγιο στόμα και κάθε
φορά που κυλάει πάνω του ένα χαμένο μυστικό από τις
ρόγες της άνοιξης, αναγεννιέται ένας νεογνός έρωτας.
Δέσε μια φλέβα σου στο λαιμό μου.
Μέθα με κάθε παλμό της καρδιά σου.
Χτύπα πιο δυνατά, πιο ρυθμικά, πιο αρμονικά.
Φίλα με και μη λυπάσαι για τα χρόνια της μετριότητας,
θάψτην στο τραγούδι της ερήμου και χρεώσου ένα
τελευταίο επίορκο δάκρυ για τον αιώνιο λήθαργο τους.
Δός μου την αγάπη σου τυλιγμένη σε ψιθύρους, όπου
έχουν ακουστεί στις ακολουθίες της πανσελήνου.
Άκου ω! γλυκό, δαντελένιο όνειρο της νύχτας, άκου τις
ανάσες μας που κυλιούνται στα κύματα της άμμου, άκου
τις προσευχές τους στο τραγούδι της θάλασσας.
Κέντα κι απόψε με φιλιά το κορμί μου και έλα, κοιμήσου
σαν μαργαριτάρι στην αγκαλιά μου.
Σ' αγαπώ!
Πιο παρθένο τάμα δεν έχω να πω, σ' αγαπώ!

[4.12.05]

26. ΑΔΟΚΗΤΗ ΑΜΦΙΣΗΜΙΑ

Απομόνωση, αυτό δεν επιθυμούσε τόσο η νοσταλγία σου
απ' την κυτταρική σου κιάλας γένεση;
Τώρα λοιπόν, τι επιζητείς ματαίως, χαραμάδες οίκτου
στού συμβιβασμού την κάμαρα;
Απόγνωση, αυτό δεν καρτερούσαν τόσο οι αισθήσεις σου;
Τώρα λοιπόν, τι θρηνείς ματαίως, τον ξεχασμό σου από τα
επίγεια;

27. ΧΡΗΣΜΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Σώματα ηδονικά τυλιγμένα με караβόπανα παρμένα από
κάποιο πλανόδιο απομεσήμερο ενός σάτυρου έρωτα,
πάλλονται στην αβουλημία των κυμάτων.
Άραγε, πόσα πλούτη σαρκικά έχουν πάνω τους γευτεί;
Πόση αχορταγιά τους απέμεινε ακόμη; Μα δε ενθουμούνται
παρά μόνο τα πιο πρόσφατα σ' αυτούς.
Σώματα βαπτισμένα στην ευρωστία, μα ψυχές, ψυχές τόσο
ζαρωμένες!
Μα ποιο σώμα προικισμένο ή πτωχικό δεν θα ζήλευε την
ποιο φρόνιμη ψυχή;!
Ποιο σώμα δε θα κατείχε συγκίνηση εκλεκτή και υψηλή
περιτέχνεια δεν θα χριζόταν, αν σε κάθε ταξίδι μπρος του
έτεινε μια πάγκαλη ψυχή;
Σαν και τα ωραία σώματα γεράσουν, τι αγαθό θα
καμαρώνει τούτη δω η αιώνια Σύβαρις της ανομίας και
του θανάτου!

28. ΑΠΟΣΤΑΚΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΙΓΛΗΣ

(Πάντα να αναδύεσαι
εκ του πυθμένος το θάνατο
και να εισέρχεσαι συχνά
σε λιμένας αίγλης)

Απανθρακωμένο φως, του αποξηραμένου βυθού την
ανύποπτη ανάγκη δικάζει.
Φθινοπωρινός δραπετής απ' τα μπαλώματα μιας οκνής
προχειρότητας, στο ράσο της κυκλοθυμίας ενός
κακόπλαστου, επίγειου ουρανού.

Προσορμίζονται κι οι τελευταίοι ξέμπαρκοι αερολιμένες —
προφανώς λόγω του αποπροσανατολισμού, που βιαίως
έσυρε στο αφανές προσκύνιο η ομίχλη μιας απρόσμενα
τυπικής γήρανσης. Άλλοτε τρατάρονται κανένα λάφυρο
από την πρωινή τους δούλεψη, απολύτως εγκεκριμένη απ'
τις ανώτατες ιεραρχικές υπάρξεις του αόρατου, μα διόλου
ασφαλισμένη, πάλι απ' τις ίδιες.

Εκεί, ως φαίνεται, οι θυροφύλακες του χάους της
αλήθειας, θα λησμόνησαν την άνομη εργασία τους στη
μέθη κάποιου ναυαγίου έρωτος. Άλλοτε πάλι, ως άστεγοι
μιας ενοικιαζόμενης ελεημοσύνης ευφραίνονται από τα
υπολείμματα κανενός πλανόδιου οίκτου.

Θεατές βιαζόμενα προσεκτικοί ξοδεύουν κάτι περιττώματα
φιλοφρονήσεων για τις καλέςπραμάτειες που συλλέξανε
από νωρίς.

Μαλλιά αμυγδαλή στον αέρα τα ατένισα,
σαν καλλιπλόκαμα είδωλα, δίνονται.

Μηροί αποκάλυπτα πρόστυχοι αφήνονται στον Βράχων
το αιρετικό προσκύνημα, πάνω στη μεσοκοπή
των κυμάτων.

Δέρμα σαν από ροδόχρωμο κοράλλι παρμένο, πολλά
καλοκαιρινά πρωία πάνω του ανθισμένα μες του χειμώνα
την αδαή ακμή, μυρωμένο με το πνεύμα, το ακάθαρτο,
το ρηξικέλευθο, μα όχι τη σάρκα.

Φωνές ασάρκωτα αγαπημένες ανοίγονται στον απόηχο του
πέτρινου ιδιώματος, πλάι στην ειρκτή μιας αδόκητα
θεατρικής λιμνοθάλασσας, πλάι στις χαμηλοτάβανες
τράτες μιας ρηχής πατριδογνωσίας.

Στο τρικύμισμα της άμμου υψώνονται παιχνιδίσματα
έρωτος, κάθε λογής. Δροσίζεται στη σκιά του λυκόφιλου
παρόντος, μα σαν έλθει του μέλλοντος η ανατολή ίσως
μπαρκάρει για λιμένας άλλους.

Στην κόγχη της απέναντι ακτής αποχαιρετά, σαν
αποκρηυγμένο αερικό, πλοιάριο ωχρο και πάνανδρο.
Κάνοντας συνεχώς σπονδές στον Ποσειδώνα ή σ' ό,τι
απέμεινε απ' τη ρημαγμένη πια θύμησή του.
Τάζοντάς του σώματα αγέραστα, απόρθητα, άψογα,
αθάνατα.
Ταξίδι εύρωστο να' χει!

29. ΕΡΩΤΟΠΑΘΗΣ ΦΥΛΑΚΑΣ

Το φως έσπασε την πορεία στον καθρεπτισμό του,
Πάνω στο παράθυρο που το διέπρεπε.
Κι όμως, σε στένευε τόσο η νύχτα που οι λέξεις
αποκοιμήθηκαν στο αθάνατο.
Σαρκοβόρες σελίδες μάτωναν τα μεσάνυχτα.
Οι παλάμες έσφιγγαν τη σιωπή.
Αδυσώπητο υγρό τινάσσεται στο στήθος του κρεβατιού.
Ποια μορφή ήσουν πάλι;
Το ποίημα ή το άγαλμα;

[15.7.2006]

3ο. ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ ΘΕΟΣ

Το μπουκάλι πλάγιασε.

Ἐσταζε λογική.

Μέσα του πνίγονταν δυο άστρα, πέντε σώματα.

Μια φωνή σπαράζει σαν αρχαίο χύμα στην κούνια τού αίματος.

Δυο κήποι, αποξηραμένοι και άγονοι.

Κρεμάμενες χρυσόμυγες σε ανείπωτους δρόσους νίπτουν τα γυμνόποδα των σταφυλιών.

Τρεις μέλισσες ταλαντεύονται στον ύπνο της ανεμώνας.

Ἐνα Μήλο, αποκρηυγμένο ή απαγορευμένο;

Ἐνας Θεός, αποκρηυγμένος ή απαγορευμένος;

31. ΑΛΑΦΡΟΪΣΚΙΩΤΕΣ ΑΣΥΝΑΡΤΗΣΙΕΣ

Η θάλασσα σείονταν στην αλαφροΐσκιωτη ηδονή
της άμμου.
Η δύση ζύμωνε τους μαλακούς λόφους, μαλακοί και
μαλθακοί.
Δυο κόκκινα άλογα σέρνουν στο ζυγό της πέτρας μια
γυάλινη σελήνη.
Οι κίτρινες ουρές τους ζητιανεύουν κουρελιασμένες
στις κολόνες του διπλανού άλσους .
Τα φώτα καρφισώνουν τα βουνά στην ακουαρέλα
των άστρων.
Μαύρα πλεούμενα προσκολλούνται στον πράσινο μόλο.
Τον ερωτεύονται άγνωστα.
Ένα τραγούδι παίζει μόνο του στο σπίτι.
Σπάζει τις δυο λευκές μπλιές πάνω από την πορτοκαλί
λίμνη.
Ο καθρέφτης το μαλώνει.
Ένας τσιγγάνος θάνατος χτυπάει πόρτες, παράθυρα,
βυθούς, καμινάδες και καπνοδοχεία.
Κανείς, κανείς δεν του δίνει λίγο χώμα για να κοιμηθεί.
Τα στήθη κόβονται στην κόχη του νυχιού.
Η ανάσα κωπηλατεί και παρασέρνει θηλές και μηρούς.
Δυο τρίχες χρυσές περασμένες στα δόντια της
καγκελόπορτας.
Από σένα θα'ναι.
Που είναι ο ζητιάνος, που είναι ο τσιγγάνος, που'ναι
ο θάνατος;
Θέλω να κοιμηθώ!

32. ΑΝΑΛΗΓΗΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Αδυσώπητη νύχτα, αρχαία, επέζησε σπαράζοντας
σταυρωμένη με το μαύρο ποτήρι να γλιστράει στο στόμα
της.
Αδιαφιλονίκητα-
Τη θυμάται απόψε.
Γυμνή και όχι.
Αδυσώπητο φέγγος.
Κλειστά παράθυρα, ανοιχτές πόρτες.
Πως θα μπουν οι κλέφτες;
Οι καμινάδες και οι καπνοδόχοι συχνάζουν στα πρόστυχα
τα οινομαγειρεία.
Μη αντιλήψιμα.
Ατενίζοντας ξέμπαρκα σώματα.
Κρυφά, ύποπτα και ανείπωτα.
Έχει καιρό να μπει κλέφτης!
Από τη δική σου παραβίαση, πλαγίως βέβαια.
Νόμιμα, ακούσια, με κλειδιά και με μένα.
Διχοτόμοι αναταράξεις και απώλειες δεν αναφέρθηκαν
από καμιά κάμαρα, ούτε καν από το μικρό λουτρό.
Το μόνο που εκλάπη είναι το σώμα μου πάνω στο κρεβάτι
κι αυτό δεν το απέσυρες στην πράσινη σπηλιά σαν
βαλσαμωμένο τρόπαιο.
Το βαρέθηκες;
Η προτίμησή σου- εκ γενετής παράξενη- είχε άλλους
οραματισμούς.
Το κλείδωσες στην κάμαρα που κατέστησες με την δική
σου ανωνυμία- άνευ θελήσεως δικής της.
Πόση υπνηλία μ' έχει μεταναστεύσει στον άγριο καναπέ;

Πες μου.

Ίσως κατηγορηθώ για φυγάδευση;

Τα 'μαθα απ' τον ύπνο σου.

Σου πούλησε λίγη ακόμα στέγαση για ν' αποφύγει
την επίβλεψή σου, ασκητική ως ήταν.

Ήσουν μια θρησκοκόλλητη βαρυποινίτισσα, είχες
κατηγορηθεί για κλεπταποδοχείες ονειρών, δολοφονίες
ψυχών, ασέλγειες σωμάτων κι άλλα πολλά που δεν τα
χωρά η μνήμη ή δεν τα αντέχει.

Κάτι παρέλειψα.

Και γω κλέφτης τυγχάνω.

33. ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Ένα κοχύλι μού μίλησε
Την εξομολόγηση της θάλασσας
Με το εσπερινό κύμα, πλάι στη διπλή τάφρο της άμμου.

Οι πεζόδρομοι στένεψαν,
Πλημμύρισαν με ρυάκια από μυγδαλιές, ολάνθιστα
ψόφιας.

Τα αστέρια περιγελούν
Σατυρικά την άλωση της γης,
Δίχως να μαρτυρούν τη δική τους ανομία, αποποιούνται
την κηδεμονία του ουρανού μα όχι την ερωτοφιλία του.

Η σελήνη δουλεύει μηχανικώς στο μηχανοστάσιο της
νύχτας, έχασε το πάνθεο του έρωτος σ' ένα χαρτοπαίγνιο
με το δρόσο, όπου είχε το μονοπώλιο.

Ένα κοχύλι μού μίλησε την εξομολόγηση της θάλασσας
με το τελευταίο κύμα.

Κι εγώ, στην κάμαρη την οκνή και την φιλήδονη να
δικάζω τον δικασμό μου για τα σώματα που έχασα
και που μ' έχασαν.

34. ΠΩΛΕΙΤΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΕ ΤΙΜΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ!

Πάντα υπάρχει μια ευκαιρία πριν καθούν όλες
οι προηγούμενες, που ξεχωρίζει.

Κλειδωμένη στο νέο πατάρι.

Με τροφή, ύδωρ και άστεγν.

Ντυμένη με μια περικεφαλαία από χαρτόνι, με μια
αραχνιασμένη κάπα και με το χέρι να κρύβει την αχίλλεια
πτέρνα της καρδιάς.

Υποδύεται μια άλλη εκδοχή του πττημένου Ναπολέοντα.

Χρυσά εγκώμια γράφτηκαν για τους ήρωες της
ξανανοιγμένης κονσέρβας που αυτοδιαφημίζουν τις
ληγμένες προοπτικές τους.

Βλέπεις αγαππητέ τηλεθεατή ή αναγνώστη, μπαγιάτεψαν οι
παλιές συνήθειες, που έμειναν για κάτι περισσότερο από
χίλια χρόνια εκτός τόπου και χρόνου και έτσι απαιτείται
μια καινούργια καμπάνια, ώστε να προωθήσουμε τον
κόσμο στα μάτια του καινούργιου αγοραστή!

35. ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗ

Σε θέλω, σαν ένα κατακόκκινο άνθος που το ορέγεται
να πιει ολάκερο μια μικρή μέλισσα.

Το οσμίζεται από χίλιες μαργαρίτες, αφουγκράζεται
τους χτύπους των πετάλων του.

Σε θέλω σαν το εσπερινό κύμα που απλώνει τα χέρια και
αιχμαλωτίζει χάρτινα ποτήρια, νεκρά τσιγάρα και δυο
κόκκινους αχινούς.

Σε θέλω σαν το θρόισμα της λεύκας το απομεσήμερο.

Γυμνοί άντρες πάνω στο κοσκίνισμα του αέρα.

Σε θέλω, σαν το βλέφαρο που νυχτώνει καθώς ένα
ρεμπέτικο φεγγάρι γλιστράει στην πίσω αυλή και γεύεται
δώδεκα μαύρα σταφύλια.

36. ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΡΙΑ

Οι μέρες μέσα σου είναι σαν διπλές νύχτες και οι νύχτες
σαν μισές μέρες.
Πάνω σ' αυτές τις μέρες κοιμούνται έξι παρθένα κορίτσια
με κίτρινα καφτάνια.
Ο αέρας τα ατιμάζει.
Εννιά αγόρια γυμνά, οχτώ τρελά κι ένα χαρούμενο.
Σκαλίζουν στο κοκκινόχωμα δέκα γυάλινα άλογα.
Τρέχουν πίσω από τις σαρκικές κληματαριές στη ράχη των
ανηφοριών, άγρια σκυλιά φωνάζουν.
Φτάνουν στη μικρή ακτή, σκύβουν, πίνουν νερό.
Δηλητηριάζονται από στάχτες περαστικών.
Τα αγόρια πνίγονται.
Τα κορίτσια φωνάζουν και συ πίσω από την πράσινη
καγκελόπορτα να διαδηλώνεις πόσο παρθένα είσαι.

37. ΑΤΥΧΗΣ ΣΥΜΠΤΩΣΗ

Την είδα.

Στ' αλήθεια. Στο μαύρο δάσος, στο γυάλινο ποτάμι.

Στις δεμένες κληματαριές, σε ξύλινες σκάλες.

Περπατούσε στο πέτρινο πλακόστρωτο ανάμεσα σε δυο
λωρίδες με λευκό γρασίδι.

Ξάπλωσε στο μεγάλο μαρμάρινο κάθισμα,
πλάι στην πήλινη λίμνη.

Πάνω της έκλαιγε μια μηλιά.

Έπιασε ένα άνθος της, το γυρόφερνε στο πρόσωπο της, τη
δρόσιζε ο αργοπρεπής θάνατός του.

Άτρωτο κόκκινο που προχωράς αμετάπειστο και
ανεμπόδιστο στη λεία του σώματος.

Εισχωρείς σε οργιώδη βλάστηση, ξεχύνεσαι σαν απαλή
οργή και γεμίζεις με σένα, όλη τη χλόη σαν τους
περήφανους πρόγονους σου.

Ένα χειμωνιάτικο κλεμμένο ρολόι στο χώμα μιλάει ακόμα
στα βαρήκοα λεπτά, στις βαρήκοες ώρες, στις βαρήκοες
μέρες που το ξέχασαν εκεί.

Άτρωτο κόκκινο που πάλι μέσα σου νεκρώνεις.

38. ΦΡΕΝΙΤΙΔΑ ΣΙΤΙΣΗΣ

Μικρή ατασθαλία στη λεία και λευκή επιφάνεια διαπρέπει.
Στην επιφάνεια της αρχαίο συμπόσιο παραθέτει, με ρηκά
δισκοπότηρα, βοδινά και δισκοβόλους.

Γυμνοί έφηβοι ξεδιψούν τα αφυδατωμένα στόματα.

Ο ιδρώτας στις θηλές τους, τρέχει στα μέτωπα των
ευγενών, πδονίζονται.

Στις όχθες της αστράφτουν οργιώδεις Ερινύες, στρώνουν
λευκά σεντόνια.

Ανοιξιάτικο τέλος.

Οι αυλιτρίδες φύγαν, οι έφηβοι αποκοιμήθηκαν στη
νυφική τους κούνια, είτε στα γόνατα των ευγενών.

Οι αοιδοί αναπαύονται στο γλυκό αναθυμιάσμα της
υπνόβιας φωνής τους.

Εμείς γιατί μένουμε πάντα να πλένουμε τα δισκοπότηρα
και τις πιατέλες;

Μήπως περιμένεις να ζωντανέψει κανένας Ερυθρός
κυνηγός, σάτυρος ή ακόμα και ο Διόνυσος;

Μας προσπέρασαν ακόμα και οι δούλοι.

Μια κόκκινη ορχιδέα ξεχάστηκε στο στήθος σου.

Κοιμάται κι αυτή.

39. ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

Μικρή αποχή, από το δέος του σώματος, απ' το γυάλινο ποτάμι, από το κόκκινο πουλί.

Πέντε λευκά άλογα. Στο ένα, ένα μικρό αγόρι. Στα άλλα τέσσερα, δικές σου αντανακλάσεις.

Κι ανάβει πράσινο, τρέχουν.

Το αγόρι φωνάζει. Εσείς σταματάτε και τρώτε δυο φέτες άγουρη ντομάτα κάτω από μια λεύκα.

Και ηδονίζεστε με τους γυμνούς αγρότες και τους μαύρους λαθροκυνηγούς.

Το ένα φτάνει σε μια ημίφωτη θάλασσα.

Το αγόρι κατεβαίνει, γυμνώνεται και προτού τελειώσει ο επιτάφιος μιας ακόμα δύσης, γίνεται άντρας.

Πέφτει στη θάλασσα, πνίγεται. Τον βρίσκουν δυο αλλόθρησκοι αστερίες. Τον βγάζουν στην άμμο.

Η άμμος προσκολλάται στις θηλές, στο λαιμό, στα γυμνά του τρία δάχτυλα.

Μικρή αντοχή, κι άλλα απ' αυτά.

Κι απ' αυτά τα παραπετάσματα από την κουζίνα.

4ο. ΕΞ ΑΙΜΑΤΟΣ

Η κλίση των γονάτων σου πολύ μ' ευχαριστεί.
Δείχνεις αναίδεια στα κόκκινα πουλιά, στους αληθοφανείς
καθρέφτες και υποταγή στα γυάλινα ποτάμια, στη σάρκινη
νύχτα και σε μένα.
Στο υπόλευκο σκοτάδι. Κάτω, στο υπόγειο.
Η λάμπα κάπκε από την προχτεσινή της ολονυχτία.
Το πουκάμισο γίνεται σωρός στη μικρή κόκκινη λεκάνη.
Βουλιάζει σαν μικρό θωρηκτό, σαν μεγάλη νήσος.
Πάνω της τρία ερεθισμένα άλογα και δυο νέγροι
δασοφύλακες.
Τους πέφτει ο τελειωμένος φακός.
Υψώνουν τα χέρια, σαν αρχαία σπονδή.
Στα δάχτυλα τους κολλημένα φύλλα κισσού, μήπως
πίασουν απ' την ουρά κανένα ανήλικο άστρο πριν τη
μετανάστευση.
Οι άδειες φιάλες αλκοόλ μας κοιτούν φοβισμένα. Είκοσι
δάχτυλα ενωμένα.
Ακινήτώ στο αίμα σου.
Διαμελίζονται σε χίλια μικρά σπέρματα.
Προχωρούμε εις βάθος.
Αναβλύζομαι στις κόκκινες κορυφές
των αιμοσφαιριδίων σου.
Σε κολυμπάω.
Στις όχθες σου πύρινα άλογα τρέχουν, ξεχύνονται
σε λυσσασμένα βουνά, σε ερωτομανείς πεδιάδες.
Βουλιάζουν οι βαρήκοες οπλές τους σε βαλτώδεις
ερήμους.
Σπέρνουν σε ιδρωμένους αγρούς, παχύρρευστα σώματα.

Φουσκώνει ο δέκατος αγρός, σαν μικρή μάνα στην οκληρή
αντανάκλαση του ύπνου της.
Και στις παρυφές του γεννιούνται ρόδινα κρίνα,
στους κόλπους τους δυο αλογόμυγες θηλάζουν.
Χύνομαι στον καταρράκτη της ράχης σου.
Βυθίζομαι σαν άκληρη πέτρα στον πυθμένα σου.
Οχτώ αχινοί, πέντε κόκκινοι και τρεις λευκοί
συμποσιάζουν με δυο αλλόθρησκες κελώνες.
Μαύρες ηδονές οδηγούν δεκαπέντε караβάνια
με γυμνόστηθες δούλες.
Αναδύομαι σε οργιώδη βλάστηση.
Μια μικρή μέλισσα επιθεωρεί τα ακέφαλα άνθη.
Ματωμένα σύννεφα τα χέρια μου πάνω στο σιδερένιο
γεφύρι σου.
Μέσα σου αλλοιώνομαι. Ασυγκλόνητα εμπόδια σείονται.
Ένας μικρός σεισμός με επίκεντρο το κρεβάτι μας.
Τα σώματα φεύγουν. Οι ψυχές μένουν. Τι έχουν να
χάσουν; Μια μετακόμιση ίσως;
Δεν θα ξαναπαραβιάσω τα δικά σου σύνορα στο κρεβάτι.
Στο υπόσχομαι, δεν θα ξαναγίνει.
Καλημέρα, αγάπη. Καλημέρα.

41. ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ

Ξέρω το τίποτα και αγνώ τα πάντα!

Φιλήδονοι άγγελοι είμεθα, ίσως και ασκητικοί δαίμονες,
κάποιοι.

Μονάχα εκδικάζουμε τα κομμάτια μας στην ξηροτοπία
της αληθοφάνειας.

Η πίστη στο τίποτα είναι η αποδοχή τού πάντα.

Και τι μ' αυτό!

Στην ευθεία οδό ή αυτό το τίποτα ή αυτό το πάντα,
θα 'μαστε μόνοι!

[22.10.2006]

42. ΔΡΑΜΑ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

Σ' ανάληπτο χρόνο, χιόνι οκνό και ματωμένο κοιμάται
φιλήδονα. Ξυπνά μες τα σαρκοβόρα χαρακώματα, παίζει
με θρήνους όπλων, ταλαντεύεται στα ανοιχτά νυχτόβια
βελιάσματα των γυναικόπαιδων, στο μαντρί της
ανωφέλειας. Χίλια σύννεφα χορεύουν στη σελήνη.
Γιορτάζουν με τα χέρια τη φωτιά κι ύστερα
προς τη λάσπη αποδημούν.

Ένα απόσπασμα αέναο, παιχνιδιού ζητιανεύει στις
λασπόπετρες. Παράλυτο στη μέση. Τραυματίας στο δικό
του αργοπρεπή πόλεμο. Νεκρός δίχως θάνατο.

Αναρριχούνταν άυλος και πάντα Θεοσταγής. Την ώρα
που αρνιόταν τον παράδεισο, στο μέσο της ανυπαρξίας
χαιρετά κι εγκωμιάζει τους άστεγους προπάτορες. Τώρα
εκπυρσοκροτούμε στην ύπαρξη τους λιθοβολισμένους
προπάτορες. Την ώρα που αρνιόταν τον παράδεισο.
Όσες φορές κι αν τον αρνιόταν, πάλι όχι θα 'λεγε!

[28.10.2006]

43. ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ

Τίποτα δε συγχωρεί κι όμως μας αγαπά και μας υπάρχει.
Τίποτα πιο αληθινό.

Ίσως πρόκειται για λίγο αίμα μιας άτεκνης
αντικειμενικότητας ή πάλι για κάποια ονειράτη
αντανάκλασή της στους ευδιάλυτους θεούς της
αληθοφάνειας.

Η πόρτα κλειδωμένη στα σύννεφα.

Ένας μαύρος παράδεισος σέρνει δούλους σατανάδες.

Πόση απληστία έχει ξεμείνει στη μήτρα της γεννήσεως!

Αυτή ευθύνεται για όλα τα εγκλήματα της ύπαρξης.

Τη μάζεψε από τα περιττώματα της απώλειας, την
υιοθέτησε κι ύστερα την έβαλε να ζητιανεύει στα υπόγεια
τοιχώματα τού θέλω, δίνοντάς της ένα ημερήσιο κομμάτι
πείνα.

Μην κατηγορείτε καμιά απομυθοποιημένη λογική.

Σε ποιον μιλάω ο άδικος;

Κανείς δεν παραδέχεται το λάθος του, παρά μόνο όταν
αυτό τον σκοτώσει.

Κάτι κοινό έχουμε όλοι εμείς σε τούτο το αειθαλές κλάμα:
το θάνατο!

44. ΑΛΛΟΣ!

Θέλω να πιω από το νερό των ανθρώπων,
για να ζήσω τη γλώσσα τους.
Για να δω την πείνα να φλέγεται σαν λευκό δέντρο
του Δεκέμβρη.
Για να δω τη βροχή να μαραίνεται σαν λουλούδι πλεγμένο
στα μαλλιά του κεραυνού.
Για να δω το αίμα με τις μαυρισμένες φτερούγες του
να πέφτει σαν φυλλοβόλο κύμα, να ζητιανεύει
στους υπονόμους της καρδιάς.
Για να δω τη νύχτα να κοιμάται σε λαθραία φορτηγά
με οδηγούς που φτύνουν, πίνουν και βλαστημούν
και φεύγοντας να σκίζει τα λερωμένα ποιήματα
του ύπνου της.
Για να δω την ηδονή να λιώνει σαν κέρινη σκιά
απ' τα ορθάνοιχτα στόματα της σάρκας.
Για να δω τις μέρες που επιπλέουν πάνω
σε αρχέγονα λάθη.
Για να δω τα όνειρα, που τόσο κοιλοπονούσαν οι ψυχές
των ανθρώπων, να πεθαίνουν συνωμοτικά
κάτω από το δέρμα της μέρας.
Για να δω το θάνατο που βλέπουν αυτοί.
Για να δω ένα Θεό που βλέπουν αυτοί κι όχι το Θεό που
έβλεπα εγώ, διότι δεν είναι καθόλου θεμιτό να 'μαι Άλλος
μέσα σε ανθρώπους.

45. ΜΗΤΡΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ
(ΕΛΛΑΔΑ)

Κοιμάσαι μες στα λευκά σου όνειρα, υπνωτισμένη.
Με τη ζεστή σου σιωπή στα χείλη, ταξιδεύεις
στους κόμβους τού ουρανού γύρω απ' τη σελήνη,
να ξυπνήσεις το χάραμα.
Στα χρυσά άρματά σου, όταν ανεβαίνεις, οι άνεμοι
καϊδεύουν τις κόκκινες φλέβες σου, η θάλασσα φιλά
τα πέτρινα στήθη και τα σύννεφα σαν ασπένιες καδένες
κρέμονται στον ξανθό λαιμό σου.
Με τα μεγάλα ναι και τα μεγάλα όχι σε θυμάμαι πάντα,
ακόμα και στο θάνατο θα με ξυπνούν.
Μάνα! Η αγάπη με διώχνει και με φέρνει κοντά σου!

[18.2.07]

46. ΠΤΩΣΗ
(ΣΟΝΕΤΟ ΓΙΑ ΑΨΠΝΙΑ)

Νύχτωσε το χάραμα, άναψαν τα καντήλια του ύπνου,
Κούρνιασε ο θάνατος επάνω στη χλοερή φωνή
του αλυσσοδεμένου ποταμού,
Ρόδισε το γεφύρι,
Στα σπλάχνα του πεθαίνουν μεθυσμένοι, άθεοι νεκροί,
φοβούμενοι το φως.

Νύχτωσε το χάραμα, ο ουρανός σκουριάζει,
Άδειο σκονισμένο θηκάρι η καρδιά του
Που ιριδίζει πάνω από τις θαμμένες
Προσευχές των δέντρων.

Νύχτωσε το χάραμα,
Παλεύει η σελήνη με την αυγή
Για την ψυχή του ήλιου,
Ποια θα θάψει τελευταία τα θρύψαλά του.

Νύχτωσε το χάραμα,
τα μνήματα ράγισαν
Λες και ξύπνησε ο Κρέοντας
Κι όλους άταφους μας θέλει!

47. ΚΑΛΑ ΛΟΙΠΟΝ

Γνωρίζουμε καλά πως υπάρχει μια μικρή αστάθεια μεταξύ της βεβαιότητας και της σιγουριάς, και πως ακόμα και αν καρφώσουμε σε αυτήν τη διαδρομή φωτεινές επιγραφές με την ένδειξη... έξοδος κινδύνου, κανείς δεν θα καθεί επίτηδες!

Γνωρίζουμε καλά πως κρύβοντας στη λεπτή σχισμή της φωνής όλα τα υπάρχοντα του Μωυσή, κάποια μέρα ο ουρανός θα τα μάθει πώς να διδάσκουν αστροφυσική σε έκφυλους πρίγκιπες και πώς να περπατούν σωστά ανάμεσα σε άσπρες νοσοκόμες που κάθονται σαν χορτοφάγες πολικές αρκούδες βάφοντας τα νύχια τους δίπλα στο θερινό ιγκλού κάποιου ηγεμόνα που επιστρέφει κάθε απόγευμα στις 6.13 μετά από το κυνήγι λευκής αλεπούς.

Και ύστερα παζαρεύει την ψυχή του με την τυφλή αίσθηση του παρόντος.

Αυτά ήταν τα νέα του αιώνα μας.
Σας ευχαριστούμε που επιλέξατε τα δικά μας συμπεράσματα για την ενημέρωσή σας.
Η επόμενη συνάντησή μας στο επόμενο έκτακτο ανάγνωσμα, ως τότε καλή χρονιά!

48. ΚΑΙ ΤΙ Μ' ΑΥΤΟ!

Με το ιδρωμένο μάτι του κυκλώνα, φαινόταν η άβολη
θητεία του να κυφορεί ακόμα μια αγανάκτηση.
Επέστρεφε από το βράδυ με αλυσσοδεμένους κεραυνούς
και ασθματικούς καύσωνες.
Και ύστερα ξανασχεδίαζε στο παραθαλάσσιο κελί του
με θέα τον τόπο αναπαραγωγής των ρινόκερων,
την απόδραση από το χάος ή από τη ζωή...,
το ίδιο κάνει!

49. Η ΑΜΕΤΡΟΠΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥ

(Ο υπαινιγμός της εσωστρεφούς έπαρσης
οδηγεί στην αφάνεια της ψύκωσης.
Ο αποκλεισμός των περιπτώμάτων εντείνει
το ιδίωμα του περίτεχνου).

Μην βλαστημείς με άγγιγμα δόλιο την άτεκνη κλόη
της πλάσης μιας άρρητης Εδέμ, διότι εύθραυστη
αμφισημία θα γενεί σε χέρια φθαρμένα.

Σιωπή ωχρή, αδαής απόκριση θαρρώ, στου οίκτου
την αθυροστομία. Μυρωδικά αμφισβήτησης,
ανιέροι γίνονται θηρευτές στου δικασμού το άσυλο.

Σελήνη αδελφή, σκονισμένο τάλιρο του κλεπταποδόχου
αιθέρα. Εκεί, μέσα στη θυελλώδη σου ειρκτή από ιλαρό
ασήμι, ποτέ δεν παύεις το πλάνο παιχνίδισμα ανάμεσα
στους κίονες του ουρανού.

Ποτέ μην πιστεύεις λέξεις από άμοιρο μελάνι,
δώρο άδωρο στέκει.

50. ΘΕΟΣ ΣΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Το όνομα θα μείνει κρυμμένο πίσω από τις κληματαριές,
τα χέρια δεμένα και τα πόδια μισοκαμένα.
Τα μάτια κόκκινα, τα χείλη ιδρωμένα
και ο άνθρωπος νεκρός.

Τα ποιήματα που χωρίς αίμα γεννήσαμε,
σπάνε τους στίχους τους στις πετροβολιές του θανάτου.

Οι παπάδες πήραν τα γαλόνια,
οι στρατηγοί τα λιβάνια και μας πρόσταξαν
και μας ξόρκισαν
να κόψουμε τα πόδια της πατρίδας.

Έξω από το παράθυρο,
τα θαύματα περιπολούν τους δρόμους
Και μέσα, ο Θεός κλειδωμένος,
σκίζει προσευχές και καθρέφτες.

Οι φτωχοί κι αγράμματοι, θα μιλήσουν και θα γράψουν
τη διαθήκη του κόσμου.

